

A reményről, az ima erejéről és hogy az Isten minden rosszat jóra fordít

Két évvel ezelőtt decemberben volt a harmadik vetélésem. A férjemmel már két éve házasok voltunk és nagyon szerettünk volna gyermeket. Az első várandósságom mindössze 10 hétig tartott, a 12. héten derült ki, hogy a mi kisbabánknak már két hete nem dobog a szíve. A második várandósságom az 5. héten ért véget, teljes spontán vetéléssel. A harmadik baba nem fejlődött, a 8. hétig vártunk a szívhangra, de semmi életjelet nem adott. Így a vége megint egy műszeres befejezés volt.

Nagyon reményvesztettnek éreztem magam, nagyon üresnek és úgy éreztem, hogy segítségre lesz szükségem, ezeket a veszteségeket elfogadni. Próbáltuk a férjemmel ketten feldolgozni, egymásba kapaszkodva, de egy idő után azt vettük észre, hogy másképp gyászolunk. A férjem eltemetné magában, én pedig egy idő után csak erről tudtam beszélni.

A magzatvesztők lelkigyakorlatáról egy körlevélből értesültem, és elhatároztuk, hogy elmegyünk rá. Nagyon nehéz volt, az első napot végig sírtam, de ezek után éreztem a megkönnyebbülést. A lelkigyakorlat segített nekünk megnyugodni, helyére kerültek az érzések és megtapasztalhattuk az ima erejét is. Az ott töltött napok után azt éreztem, hogy nem szeretném, hogy ez az ima, az Isten felé fordulás véget érjen.

Nekünk a rózsafüzér ima hozott gyógyulást. Eleinte csak én imádkoztam, először még nem igazán tudtam hogyan kell, de Isten folyamatosan tanított, szép lassan mindig adott segítőket. Emellett jártam az orvosokhoz, hogy kiderítsék, mi lehet nálam a baj, és folyamatosan fohászkodtam, hogy Istenem mutasd meg nekünk az utat. Az első közös rózsafüzér imánkat Medugorjében mondtuk el. A gyermek utáni vágy továbbra is bennem volt, de már az Isten kezébe tudtam helyezni. Majd 2015 októberében, amikor nem is számítottunk rá, mert elhatároztuk, hogy ebben a hónapban vizsgálatokra járunk, hogy kiderítsék, mi lehet még a baj, kiderült, hogy várandós vagyok. Eleinte nagyon megijedtem, azt éreztem, hogy nem szeretném Őt is elveszíteni. El kezdtem vérezni, még az 5. héten.

Egy kilenc napig tartó rózsafüzér imában az Isten kezébe helyeztük a várandósságomat. A következő napi ultrahangon, amikor meghallottam, hogy dobog a szíve, el sem akartam hinni. Tisztán emlékszem az orvos, ennyit mondott, akkor el kezdünk dolgozni, segíteni Őt. Inszulinrezisztenciám volt, túlzott immunműködésem és trombózis hajlamom. Mindenre kaptam gyógyszert és minden nap kellett szűrni magam vérhígítóval. Innentől kezdve a férjemmel megbeszéltük, hogy amíg meg nem születik, minden nap egy teljes rózsafüzért mondunk érte. Ez alatt az időszak alatt mélyült a hitünk, megerősödött a házasságunk és azt éreztem, hogy a kislányunkat védelmezi a Szűz Anya. Júniusban született meg, nagyon szép szülés élményem van.

A vetéléseimre úgy gondolok már vissza, hogy nélkülük nem kerültünk volna Istenhez közel. Úgy érzem, hogy jó helyen vannak fent, nagy szeretetben. Utólag megértettem, hogy a gyermek iránti vágyat az Isten adja, és csak Tőlünk függ, mikor bízunk rá magunkat, hogy megengedjük neki, hogy megajándékozzon minket, amikor készen állunk rá.

Tecdóra